
magyar sirodalom*

BOGDÁNFI SÁNDOR

PARÓDIÁK Petőfi Sándor, Jókai Mór, Arany János, Mikszáth Kálmán, Ady Endre, Krúdy Gyula, József Attila, Móricz Zsigmond, Radnóti Miklós, Tamási Áron, Kassák Lajos és Németh László egy-egy művéről.

Ne kössétek meg a kezemet,
a gúnyban is van szeretet,
s habár én a dalokat csak zörgöm,
ne haragudjatok rám, könyörgöm.

Tetőfi Sándor

KISEMBER VÉGÉN

Még állnak a sarkon a lenszőke lányok,
Még várnak az ifjak a mozi előtt,
De látod amottan a rút pénzeszsákot?
A kocsiból int csak, és viszi a nőt.
Még őrzöm fiókban a félévi bérem,
S még rajtam feszül a szép új viselet,
De íme a nősülés viszi a pénzem,
A törvényes nász ürtíté zsebemet.

BEFORDULTAM AZ ÁROKBA

Befordultam az árokba,
Begyújtottam a motorba,
Azaz begyújtottam volna,
Hogyha már nem égett volna.

* Szemelvények a szerző sajtó alatt levő kötetéből.

Az autóm javában égett,
Így veszett el a sok részlet.
Azért sírtam, mert megláttam:
Az árokban csak egy váz van.

KÖZÜTI DAL

Pihenj magyar, óvd a talpad!
Itt a metró, azt nyargaljad!
A gyors metró kényelmére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy gyalog tovább
Nem megyünk!

Jókai Mór

SZÁJTÁTHY ZOLTÁN

A KÉTEZERHARMINCHETEDIK esztendőben kedd este sajtószertű nemzeti ünnepélynek volt tanúja Pest.

Pontosan kétszázadszor tanácskoznak a buzgó hazafiak, hogy hol s mikor építik fel újra a Nemzeti Színház épületét, ezt ünnepelték, és azt is, hogy a szépséges ifjú Szájtáthy Zoltán tizenöt éves fejjel cum signum laudis doktorált, magisztrált és kandidált valahol nyugaton.

Tudvalevő, hogy kétszáz esztendővel ezelőtt a József-külvárosban, a Kerepesi úton lón magán hazafiúi ajándéku felépítve a Nemzeti Színház, amely később földalatti okokból leromboltaték, most pedig földfölötti okokból újra felépítendő. Időközben kiderült Szájtáthy Zoltánról, hogy nem az apja fia, hanem pártonkívüli.

— Ki röhög itt? — kérdé nemes egyszerűséggel gróf Szentirmay Rudolf, aki gróf volt ugyan, de osztályharcos egyszersmind. Ő nevelé Zoltánt, hogy jó hazafi és jó regényhős legyen.

Önagysága Keőcherepy Dániel úr, akit újabban Epekőcserepi Daninak, még rövidebben Cserép elvtársnak neveztek, százhusz lóerős hintóban jött a Nemzeti Színház épületének nem létező budai szárnyához, miközben leánya, a halavány Vilma feddő szemeit az új farmernadrágban feszítő Szájtáthy Zoltánra emelé', ám az inkább Szentirmay Katinka vidám nevetését és a szomorú tévéműsort figyelé élesen.

— Audiat! — kiálta egy fürgönc komornyik, ki éppen akkor lépett be halkán a szobába és a szakszervezetbe.

— Punktum! — zárta le a vitát Cserép elvtárs, aztán hozzátette: — Nyangalandum! — Kettőt lépjen egy helyett, ha el akar érni a szocrealizmusba!

Maszlacky úr nem is volt úr, hanem ügyvéd. Szemlátomást csupa alperes, felperes és esperes nyüzsgött körülötte, meg egy-két szerelem mind a vérpadig. A nőket és a pénzt imádta. Közbejött a nagy árvíz, de ő jobban szerette a nagy szódavizet.

— Méltás asszony — rebegte Evelin felé fordulva, de Vilmácskára sandítva Maszlaczky, akit később kiebrudaltak a regényből és az ügy-

védi kamarából, mert ő indította a pert: Szájtáthy Béla contra Szájtáthy Zoltán. Recontrát kapott, refetlivel.

— Semmiházi sarlatán! — dörögte ellene Szájtáthy Abellinó, kit Bélának becézett a mamája, mikor kettesben voltak.

— Tied vagyok népem, hazám — suttogetta aléltan könnyezve Szájtáthy Zoltán, ki visszatérve nyugatról s megérkezvén Szájtátfalvára, azonmód beiratkozott a téeszbe, hol ősi uradalmán serényen és eredményesen gazdálkodván, szerzett magának egy kisebb állami birtokot és szépséges hitvest Katinka személyében. Ugyanazon a napon örökváltságot kaptak a jobbágyai, és ugyanezek a jobbágyok jobb ágyakat vásároltak maguknak OTP-kölcsönből.

Utolsó szavunkat végezzük Zoltánnal. Mióta ő megtért ősei lakába, azóta a szájtátfalvi szövetkezeti gazdaságban nő a jókedv és a termelékenység reggeltől napestig. Szól a nóta, szól a kakas, szól a harang, szól a rádió, szól a telefon, megszólalnak a szomszédok. Emelkedik a hangulat, az életszínvonal és az iparcikkek ára. Szépül, épül Pest-Buda, s nagyban készül a Nemzeti Színház legújabb épületének megépítésére és ünnepélyes megnyitására. Vivat theatrum nostrum!

Aranyos János

POLDI

Mint ha fényreklám ég pesti éjszakákon,
Házfalról pislogva neon ákombákom:
Poldi bácsi képe úgy rémlik fel nékem
Százezernyi forint adósság képében.

Ajvé, mintha látnám hatalmas bukszáját,
Inflációs korban nagy-nagy uzsoráját,
Főpincéri hangját hallanám szavának,
Kit ma képzelnétek magas kamatlábnak.

Ez volt ám a főúr tükrös kávéházban,
Hasonlót nem találsz presszók világában;
Ha most volna pénze s itt lenne köztetek,
Akkor bizony volna, akit megfejjetek.

Kiürítenétek dagadt pénztárcáját,
Dollárral telt zsebét, napcsikkal telt zsákját.
Ámulnátok, látva fölig tömött spajzát,
Példátlan kis fülét, rettentő nagy bajszát.

Krimikszáth Kálmán

A VÉN GÁZEMBER

A Hajnalodik Már termelőszövet elnöke, báró Nokedly, Gottfried elvtárs több ízben mondogatta apámuramnak, hogy Borly Gáspár, a téesz öreg sofőrje két kézzel lop és két lábbal adja a gázt, s ezért sohase nevezte másképp, mint az a vén gázember.

Denique két unokája volt az öregnek, mindkettő apátlan-anyátlan

árva, főleg Laczi, ki jól tanult, és tanulás után a libapásztoroként tevékenykedő bárókisasszonyt szerette volna megpusztilni, a paniperda.

— Nem oda Buda — mondta nemes előkelőséggel a báró elvtárs, aztán megenyhülve hozzátette: — Boszorkányos Varga János, majd helyrehozzuk a dolgot.

Laczi mindenképpen el akarta nyerni Miczike bárókisasszonyka kezét, e célból elszegődött lakatosinasnak, s rövidesen huszár hadnagy lett belőle.

— Lássa, lássa miből lesz a cserebogár! — mondogatta szendén Jetafalvy Eulália, aki falta a kelet-német regényeket, és istentelen történeteket tudott mesélni Miczike rózsaszín fülecskéjébe, miközben a vén gázember folyton csak adta a gázt.

— Hopp, hopp, itt vagyok — vágta össze a bokáját Laczi katonásan, miután önkénytesnek állt be a regementbe, lovat puczovált napestig. — Kutya kutyánszki, macska macskánszki! — mondta huszárosan. Valamennyi rozmaringos ablakból őt nézték a fehérnépek, bár a feketéket is szerette Laczi, mert nem volt fajgyűlölő.

Miczike nevetett, és olyan fehér fogsort mutatott, mint a marmanesvirág cikkelyei a téesz virággyaiban.

— Lesz-e háború? — kérdezte egy körteképű szlovák atyafi.

Most légy okos, Domokos, gondolta, Laczi, aztán okosan és domokosan válaszolt:

— Lesz.

A vén gázember csak adta, adta a gázt, miközben Laczi azon tépelődött, hogyan adja vissza a két forint húsz krajczárt az OTP-nek, amikor egy garas sincs a dolmánya zsebében. Felnézett a csillagokra Laczi, aztán felvarrt néhány csillagot a parolira, és elbeszélgetett a főherceggel, aki a téeszben magas portási tisztséget töltött be.

— Sapperlot — mondta neki a főherceg, mert jól tudott magyarul.

— Saprísti! — szólt közbe Korporal Johann Börös, ki szintén értette az osztrák—magyar tájszólást.

A vén gázember azonban oly sok gázt adott, hogy meghalt gázmérgezésben. Ekkor derült ki, hogy óriási gáztartalékokat lopott össze az öreg. Végrendeletében az egészet ráhagyta a csőd szélén álló téeszre, hadd értékesítse a világpiacon.

Laczi, ki közben osztályöntudatos lakatosból osztálytalan-öntudatlan huszár főhadnaggyá degradálódott, búsan lovagolt haza bús lován.

Miczike bárókisasszony, ki éppen horgászott a parton, majd elájult annak láttán, hogy a szemérmetlen paripán nincs alsónemű.

Előbb egy csókot kapott Laczi, aztán egy pofont.

— Ösmerem a dörgést — súgta a siket tante. — Ez puszi volt. Paperlap!

A főhadnagynak minden vére megbizsergett, amikor megpillantotta a horgászó Miczike czombját. Azonnal hozzá akart látni a tavaszi munkálatokhoz.

Máli néni a téesz kispadján ülve megkérdezte Miczikét, ki horgászó bottal közeledett a regény végéhez:

— Fogtál valamit, pintyőke?

— Oh, igen — egy főhadnagyot.

Laczi boldogan sóhajtvá mondta Miczinek:

— Itt a vége, ne fuss el véle.

Gyullady Endre

SZERETNÉM, HA SZERETNÉNEK

Sem bohóca, sem komédiása,
Sem gúnyrajza, sem a képmása
Nem vagyok senkinek,
Nem vagyok senkinek.

Vagyok, mint minden humor: bőség.
Tű-Szúrás, fintor, illetlenség,
Piszkáló gúnyos lény,
Piszkáló gúnyos lény.

Ezért minden bosszúság, mérég:
Szeretném, hogyha nevetnének
S ne legyenek búsaké,
Ne legyenek búsaké.

Búsdy Gyula

SZINDBÁD, AZ ŪRHAIJÓŠ

Szindbád magyaros bekecsben méla undorral szállt az ūrhajóba, amely bűdös vastag szivarra emlékeztette. Már benne ültek eddigi szerelmei, százhat nő: a szende zárdanövendék, a szűzies iskoláslány, a fűrge pincérlány, a karcsú lovarnő, a legyezős hölgy, az illatos színésznő, a telegráfista kisasszony, a vándor cigánylány, a szemérmes özvegy, a vad táncosnő, a fáradt varrónő, a testes szakácsnő, a kócos házmesterné, a sápadt grófnő, a csizmás parasztasszony, a tejfehér apáca, a copfos kalaposlány, az álmos várúrnő, a bajuszos erőművész, a törékeny francia nevelőnő, az édesbús cukrásznő, az ápolt és fürdetlen nők, hűséges és csalfa nők, feslett életű nők sokasága. Apró meleg sóhajaikkal mint sűrített energiaforrással üzemelték az ūrhajót, mely fázósan sisteregve száguldott a ködbe burkolt csillagok közt végtelenbe vesző tejutakkal szelt égbolton át a Saturnus söröző felé, ahol már várta őt a főúr és a pacalpörkölt rozskenyérrel, csontvelő borsózva, füstölt sonka hónapos retekkel, abált szalonna fiatal hagymával, húsleves májgombóccal, főtt marha ecetes tormával, becsinált malac tepertős túróscuszával, borjúpörkölt galuskával, töltött káposzta oldalassal, sült kecsége tartármártással, ropogós kacsasült uborkával, töltött borjúszegegy fejes salátával, meggyes rétes, rakott palacsinta, somlói galuska, badacsonyi kéknyelű szódával, francia konyak, orosz vodka, román cujka, szerb sligovica, lengyel zurovka, magyar nóta, magyar gyomorsav.

A sörözőből elindultak másik sörözőbe, aztán a harmadikba. A harmadik sörözőből elindultak a negyedikbe. Szindbád kinézett az ūrhajó ablakán. Tabán és Óbuda roskatag toronyviskói úsztak a ködben. Busz kúszott a Svábhegyre. Kúszik a busz, ha van benne szusz, mondaná Aladár, a mesélő, ha nem halt volna még már régen. Sziklás erdős bérceket, kastélyokat, várakat, sok-sok hóvirágot látott a Vidám Parkban,

megolvadt rohanó patakok sürgő zúgását, régen meghalt édesanyja sutogását hallotta a zsebriádióból.

— Szeret maga engem? — kérdezte egy nő a százhét közül olyan hal-
kan, mintha a férje a közelben hallgatózna, pedig az ezer fényévnyi tá-
volságban horkolt egy süldő utcalány karjai között.

Szindbád könnybe lábadt szemmel nézett le a Fő utcára, ahol egy
konflis haladt lassan a Császárfüdő felé, mintha zsák krumplit szállí-
tana.

— Feleljen! — szólt ugyanaz a hang az úrhajó sarkából, ahonnan foj-
tott zokogás, hangos szipákolás, nedves orrfúvás hallatszott.

— Aludjatok, szerelmeim! — intette le a nyugatalan nőszemélyeket
Szindbád, s azon töprengett, hogy vajon miből fizeti a temérdek tartás-
díjat elsején.

A teliholdas éjszakában repülve az úrben Szindbádot reumája és kár-
tyaadósságai kínozták. Úri kötelességének tudatában vallotta: „Ha valaki
éntőlem huszonnégy óra leforgásán belül nem kapja meg a kártyaadós-
ságot, lője főbe magát!”

— Szeret? Szeret? Szeret? — hallotta a kérdést százhét nő szájából
egyszerre, mintha a szerelmei állami kórust alakítottak volna.

Szindbád ijedten szólt oda az úrhajó bakján bóbiskoló, kissé ittas ür-
kocsisnak:

— Hajtson gyorsan egy bolygóra, ahol nincs se nő, se étel, se ital, se
kártya.

— Igenis, nagyságos úr — mondta a kocsis nehezen forgó nyelvvel —,
máris indulunk a Parnasszusra.

Jóság Attila

MACA

Már egy hete csak a Macára gondolok,
mindig farát riszálva
feszes farmernadrág mezében
ment az utcára, ment ledéren.

Én még őszinte hippi voltam,
nem nyíratkoztam, nem borotválkoztam,
a mosakodást rábíztam másra,
csak Maca vigyen fel szobára.

Nem szép tőlem, de most már késő,
Most látom, mily nagyon pocsék ő,
Szoknyácskája lebben a téren,
Léhűtőt les az éj ízében.

Móriczka Zsigmond

ERDÉLYI FATÁNYÉROS

Az felséges Bethlen Gábor fejedelem követjei alázatosan tiszteletüket
jelentvén megérkezének ferihegyi repülőtérre, onnan pedig autóbusszal
indulának vala a Budapest Szálló iránt, ahol már várta őket az fejede-
lem és az fejedelemasszony, Károlyi Zsuzsanna.

— Fáj a szúm — sóhajtá Zsuzsanna, s nyugovóra tére.

Gábor bevága két adag fatányérost, aztán teljes fegyverzetben levonula a bárba, ahol épp Báthory Annie sztriptíz jelenete vala műsoron.

— Kúsanna — hívta vágytól remegő korabeli tájszólással az fejedelem.

— Küss! — válaszolt kedvesen az boszorka.

— Fogaras várat ígérem, ha magam maggá válik benned.

— Jó lesz egy ezres is, de mingyárt, felséges apafejedelem.

Az főpincér közbeszól:

— Ne tessik má hinni neki, felsíges nagyuram. Nem magbaváló ú.

Az fejedelem leinti őtet.

— Tik csak a hazáért és a religióért mindenkor készen álljatok. Az utódom elkészítését jómagam intézem.

— Igyál, nagy uram — mondta Kúsanna, és megtapogatá a fejedelem erszényét, lejjebb is.

Hajnal felé jön Mikó Mihály nagy rohanva s nagy titkosan, és sutogja az fejedelemnek, hogy felébredt az fejedelemasszony.

Süveg s köpeny nélkül, kard nélkül felvonóval rohan fel az emeletre Bethlen Gábor.

— Meddig harapdálja még kegyelmed az idegen fatányérosokat? — kérdi Zsuzsanna szorgosan kozmetikálva az orcáját. — Teljesen megszedíté ama boszorka?

Az fejedelem karjába veszi élete párját, s úgy súgja:

— A tied vagyok, galambom, kedvesem. Csak a tied meg Transylvániáé!

Zsuzsanna elnyújtóza az takaró alatt, aztán keresztet vete előbb kézzel, aztán lábbal.

— Szeretted azt a boszorkát?

— Nevetség.

— Szeretted?

— Csak téged.

— Akkor hát vedd meg azt a bundát az Váczi utcában. Jó?

— Jó — mondta az fejedelem lehajtott fővel, azaz lófővel.

Rabmódi Miklós

PARFÜM, IRODALOM

Mikor beleléptem, tíz óra volt nagyon,
hiányzó kerekén pék gurult illatozva,
pincében fenn a nap kigyúlt, tíz óra volt,
halott idea jutott eszembe s már vonult
előttem mind, amit lenyeltem s nem ízlett,
morcosan ment egész rakásnyi szótlan pép,
s egy agyrém dőlt le ásitva a pamlagon.
Kedd lett, a tízórai megállt, tíz óra volt,
az uccán parfüm terjedt s valami irodalom.

KAIN A RENGETEGBEN

Az a nap, amelyik a nagy fordulatot hozta belé az életembe, éppen a keddre következő napok egyike volt. De már azt, hogy szereda volt-e vagy csütörtök, azt már nem tudnám megmondani, csak az jut jól az eszembe, hogy édesanyám délebed előtt elugrott a KÖZÉRT-be pityókáért, édesapám meg a Hargitához címzett sörözőben borozott a pálinkából.

— Gyere bé — hívtot bé apám.

— Ugyan minek — feleltem. — Hát nem elég, ha édesapám benne van nyakig?

— Ereszkedjél már lé, így né — azzal leültetett maga mellé.

Kis idő múltán így folytatta:

— Elszereztelek örnek ide a parkolóhelyre.

— Az mi?

— Őrzöd a rengeteg autót a fővárosi rengetegben, és szeded bé a rengeteg pénzt.

— S a rengeteg benzinbűz, azzal mi legyen?

— Az mind a tied.

Ameddig csak ellátott a szem, csupa autó. Jött egyik a másik után, béfarolt, akár a tyúk, s egyet fújva megpihent, mintha idejárt volna óriási bűzös tojásokat tojni az ebadta. Bévallom, elszorult a szívem enynyi olajfolt láttán, s hirtelen úgy éreztem, hogy magam is alacsony karburátor vagyok a magas égbolt alatt. Végtelen szomorúságomban bévágtam egy nagy adag fagylaajtót a közeli cukiban, aztán serény szorgalommal fényesítettem egy induló autó ablakát, amiért egy egész forint járandóság illetett.

Joghurtot ebédeltem csuporból, csont nélkül. Kalács helyett megsimogattam a kutyámat, a Tetút, ki szintén bűdös, akár az automobil.

— Ez a sok autó kié? — kérdeztem.

— Az autó azé, aki megműveli.

Kevés szóból megértettem, az autó a szerelőké, a szerelő vállalatoké, csakhogy ők hagyják, hogy más is beleüljön olykor, az úgysis visszahozza megint a szerelőhöz.

Amíg a végére jártam a titoknak, addigra rám zúdult a baj, mint az esővíz a hegyről: nekem is autóm lett, meg ikisöcsém, Ábel.

— Ehhez mit szólsz? — kérdezte apám.

— Azt, hogy drágul a benzin — feleltem.

— Járj gyalog, a puliszka olcsóbb.

Megfogadtam, hogy a szegények autóját fogom örökké tologatni, bármennyire is emelik a benzin árát.

Többet nem mentem vissza örnek. Inkább az ótestamentumot olvasgattam. Miféle tévedés! Nem én öltem meg Ábelt, esküszöm, hanem a cenzor.

Kakasság Lajos

MESTERKEDŐ EMBEREK

Mi nem vagyunk okosok, sem ifjú tátott szájú aggok
és sofőrök sem vagyunk, kiket vad birságolás kísért az utakon,
Tegnap még írtunk, és holnap, holnap talán olvasunk,
holnap nylonból, Coca Colából, benzinbűzből életet nyomorítunk ügyesen
és félre az államvasutakkal! jöjjön a busz! a helikopter!
Új színeket keverünk a tévébe, új áramszünetet az égőkbe
és pornófilmeket az asszonyoknak, hogy új műfarkát csóválja a Föld
és dadogjanak az új költők, akik e kor kórságát éneklük előttünk:
MUCSÁN, KÖCSÖGÉN, LATYAKFALVÁN, PIRIPÓCSON és a
[NAGYKÖRÚTON.

Nézeth László

GÜL BABA

Történeti dráma

Szereplők:

Gül Baba, nem krumplics, hanem úr
Gülbaba, nem úr, hanem krumplics
Crumplio, krumplicsorrú úr
Burgonia, krumplicsvő úrnő
Bikfíció, krumplicsra éhes úrfi
Hoherió, krumplicsival etető hóhér úr

Történik estefelé Eretnékben

BURGONIA (harminc év körüli több gyermekes szőke családanya, pelenkákcal és diplomákkal, egyszerre rugalmas, izgalmas s előkelő. Az apai házból a nőket távollról sem megillető örökséget és műveltséget, apanázt és ösztöndíjat kapott, de szívpitvara, érrendszere, mellékvesemirigye, tapintható tapintata, az élet kútjának fenekére rátaláló asszonyi ösztöne megóvja tőle, hogy „tudományos munkásnő” legyen.) Leül, Gül Baba úr?

GÜL BABA: Le.

CRUMPLIO: (kopasz, higgadt öccse dúd hajú nyugtalan bátyjának, de úgy viselkedik, mintha ő volna a dúd hajú higgadt bátya, amaz pedig a kopasz nyugtalan öccs, habár nem ez a helyzet, hanem egészen más.) Nem szeretne mondani valamit?

GÜL BABA: De.

CRUMPLIO: Hallom, megintették a krumplics kérdésében.

GÜL BABA. (felegyenesedve nagyon nemesen és elmésen elgondolkozik, aztán előkelően mondja, lehetőleg a száján keresztül) Bennem az a kérdés, hogy krumplics vagy nem krumplics, vagy vajon a Gülbaba krumplics-e vagy nem krumplics, és hogy én ki vagyok, mi vagyok, állandóan izeg-mozog. S amikor megintettek: hogy ez a tény, amely

éppolyan tény, mint ahogyan a tápéi krumpli az ágy alól gurul ki, veszedelmes tanmese egy veszedelmes gumóról, amelyet nem szabad sem tanítanom, sem lenyelnem, elhíhető volt-e, hogy a sült krumpli, amely bennem ott volt, másokban nem volt benne ott, valahogy ki ne kukucskáljon belőlem s ne sercegjen, mint minden rendes sült krumpli.

CRUMPLIO: (kellemetlen utóízű előérzettel) Gül Baba úr, ismerje be, ön azt állította, hogy a Gülbaba nem krumpli, hanem úr. Beismeri?

GÜL BABA: (izzó tekintetét az égbolton futó felhők és a serpenyőben sercegő krumplik felé emeli.) Be.

HOHERIO: (negyven év körüli sötét gazember világos öltözékben bekíséri Gül Babát az éléskamrába.) Üljön le. Egyen! Egyen Gülbaba krumplit!... Még. Még. Még!

GÜL BABA: Jaaj... Mit történik velem?... A beleim! Ó, beszélni akarok.

CRUMPLIO: Megesküszik rá, hogy a Gülbaba az igenis krumpli? Megesküszik?

GÜL BABA: Meg.

BIKFICIO: Ne, ne esküdjön! Én tudom, hogy Gül Baba úr tudja, hogy ők tudják.

GÜL BABA: Hát igen. Én az utókor kedvező dicshimnuszát szeretném hallani. Holott az utókor alkalmasint éppolyan bikficekből áll majd, mint a jelenkor, és éppúgy lenyeli majd a krumplit, mint én.

BIKFICIO: Gül Baba úrért akár egy tonna krumplit is bevágunk mi, fiatalok.

GÜL BABA: Köszönöm. Megható, mennyire felnéznek rám, ki lefeküdtem. Most menjen fiatalember.

BURGONIA: Ó, egyedül? Valami baj van, Gül Baba úr?

GÜL BABA: Semmi. Hamisan esküdtem csak azért, hogy a jövő nemzedék is hamisan esküdhessen. Megsúgom: Gül Baba én vagyok. Én nem vagyok krumpli, ezt a vak is látja.

Függöny nagyon le.